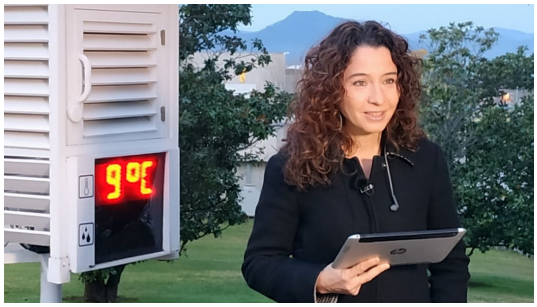
Gemma Puig: 'Siguis home o siguis dona, ets capaç de fer el que vulguis'



'Siguis home o siguis dona ets capaç de fer el que vulguis'. Ho té ben clar la meteoròloga de TV3 Gemma Puig, que exerceix una professió on sovint les dones són minoria. Per posar en valor la tasca de les dones en aquesta ciència, Puig i la seva col·lega de professió Mònica Usart han publicat el llibre 'Atrapades en el temps', un recull d'històries sobre el temps amb protagonistes femenines. Cugat Mèdia ha parlat en una entrevista amb Puig, veïna de Sant Cugat, sobre aquesta obra, sobre la poca presència femenina en els sectors tecnològics i sobre molt més.

Què ens passa als catalans que ens interessa tantíssim la meteorologia?
Suposo que és aquella conversa d'ascensor... Potser és que de futbol i de meteorologia tothom en sap una mica. A tothom l'afecta, la meteorologia: quina roba m'hauré de posar? Agafo la moto? Abrigo els nens? Puc anar el cap de setmana a fer una calçotada? La veritat és que hi ha moltíssima afició per la meteorologia a Catalunya.

Com portes la responsabilitat de ser meteoròloga?
[riu] Bé, és part de la feina. Moltes no s'acaben quan s'acaba la jornada, i aquesta també n'és una. Tothom pot preguntar-te quin temps farà, "aquest cap de setmana tinc una comunió, se'm casa la filla o tinc un dinar fora".

Recentment has escrit amb Mònica Usart un llibre sobre meteorologia amb perspectiva femenina. El llibre es diu 'Atrapades en el temps' i és un recull de quinze episodis meteorològics a partir de dones lligades a la meteorologia. Com us ve aquesta idea?
Amb la Mònica vam començar a treballar els caps de setmana al 3/24, l'any 2008 (de fet, juntes, mai: o treballava jo o treballava ella). Ja fa uns quants anys ella va començar a fer llibres per a infants i dèiem allò de "hem de fer alguna cosa juntes". Llavors vam començar amb la idea de fer un recull on apareguessin dones del temps: n'hi ha més de les que sembla, però tampoc tantes. Així, hi ha 15 capítols amb experiències personals de 15 dones dels temps, catedràtiques, aficionades a la meteorologia... Hem obert el ventall no només a les que surten a la tele o a la ràdio.

I quines històries hi trobarem?
N'hi ha de molt personals. A vegades és un programa meteorològic que ha marcat la protagonista del capítol, altres el naixement d'un infant...

I la teva història quina és?
Jo sóc de Berga i va ser una pedregada amb unes pedres enormes. Estava de vacances i no havia mirat mapes del temps, tot i que a Berga sempre plou a la tarda! Ens va enganxar al cotxe i vam haver de parar.

Què et va portar a ser meteoròloga?
Va ser una casualitat. Vaig estudiar Física; a l'institut ja em cridava molt l'atenció saber el perquè de les coses i a la física hi trobes algunes -no totes- les respostes. A tercer de carrera vaig triar assignatures sobre la terra i el cosmos, és a dir, sobre astronomia i meteorologia, també. A l'últim curs vaig fer pràctiques a TV3 i m'hi vaig apuntar: va ser més curiositat que una altra cosa. Ara, no eren ben bé pràctiques a TV3, sinó a una empresa

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/152505.html

Copyright 2024 Cugat.cat

que es dedicava a vendre continguts meteorològics a altres portals. I d'aquí vaig entrar directa a la meteorologia i ja no n'he sortit.

Recentment s'ha commemorat el Dia Internacional de les Dones i les Nenes en la Ciència. Quina feina hem de fer com a societat perquè les nenes i les joves vegin aquestes carreres com una opció més?
No sé si mai em vaig plantejar que per ser dona no pogués fer això; senzillament vaig fer el que m'agradava. Crec que hem d'obrir el ventall perquè això no passi. Siguis home o siguis dona ets capaç de fer el que vulguis i el que t'agrada.

Potser no és la quantitat de dones que hi ha a les carreres científiques, sinó que el nombre de dones científiques que arriben a segons quins càrrecs i estaments sí que és menor. Quan vaig estudiar física hi havia molts més homes que dones, però penso que tothom és capaç de fer-ho; no té res a veure si ets home o dona.

Veure que hi ha dones que es dediquen a la ciència també ajuda les noies a triar.

Vaja, que hi hagi més referents femenins.
Sí, crec que sí. Quan ets jove a vegades saps què vols estudiar, però a vegades no ho tens massa clar i si veus que hi ha algú que és científica és un referent que pots tenir.

Fa ja un temps que vius aquí a Sant Cugat. Com és la teva vida aquí?
La veritat és que aquí a Sant Cugat s'hi està molt bé. Tenim molta sort, molts espais verds. Jo sempre dic que és una ciutat, però que té molta ànima de poble: tenim aquesta zona del Monestir i la part vella molt de poble, però és una ciutat, i tens de tot i a més, envoltat de verd. I això (i més ara en aquest temps de pandèmia) es valora una miqueta més.

L'any 2019 vas participar en la declaració d'Emergència Climàtica a Sant Cugat. Què es pot fer, fins a quin punt té marge de maniobra el municipalisme, el món local, per fer front al canvi climàtic?
Tots hi hem de fer alguna cosa. Des de baix de tot, cadascú en particular, ni que sigui petites coses que potser ens sembla que no són molt. I, després, evidentment hem d'anar pujant i s'ha d'arribar als que realment tenen més a dir-hi. A nivell de municipi també s'han de canviar coses.

Hem passat de parlar de si existeix o no el canvi climàtic i ara ja parlem d'Emergència Climàtica. Només aquest canvi de paraula ja vol dir que no estem per pensar què farem, sinó què hem de fer. Hem d'actuar, hem d'aconseguir arribar al 2050 amb emissions zero o que ens hi acostem. El canvi climàtic no el pararem, l'escalfament global no l'aturarem de cop, però sí que hem d'arribar-hi amb les millors condicions possibles i amb el mínim de persones afectades possible. Per tant, intentar deixar un planeta on puguem viure.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/152505.html

Copyright 2024 Cugat.cat